

Llamps, trons i Congrès

El príncep Joan Martí d'Andorra, el president Lerma del País Valencià, el president Canellas de les Illes Balears i Pitiüses, el president Marraco d'Aragó, el president Pujol del Principat, formen la presidència d'honor del II Congrès Internacional de la Llengua Catalana, que se celebrarà la primavera de l'any vinent. Com a precedent, hi ha el primer Congrès, celebrat a la tardor de 1906.

El primer Congrès, mirat de prop sense distància, va resultar una olla de cols monumental, segons els minihistoriadors —segons els cronistes de diari—. Vistos els resultats a distància, aquell primer congrés ens va situar la llengua, no on era, sinó on podia ser, al segle XX; sense aquell Congrès, no seriem on som en cap terreny. En el terreny de la ciència aplicada, d'aquell Congrès, en va sortir una gramàtica impressionant, una gramàtica normal. En el terreny del poder immediat, en va sortir el català periodístic i escrit.

Aquest segon Congrès ja ha sofert atacs, en sofreix i en sofrirà. Per exemple, i aquest exemple ens l'encén, als qui tenim cua de palla, no hi ha gaires periodistes que estiguin d'acord de cap manera que el coordinador de l'àrea de mitjans de comunicació i noves tecnologies del Congrès sigui el buròcrata orgànic, taporats, apedaçador, llegendari inventor de l'adverbi —exactament: adverbi— «filldeputament», fanàtic consensuare, Francesc Vallverdú; bona persona i de bon caràcter, al qual *horresco referens*, es qualifica d'especialista en mitjans de comunicació i noves tecnologies.

Per exemple, s'hi parlarà a fons i seriosament del bilingüisme, que és com parlar a fons i seriosament de tramussos en un congrés de gastronomia.

Comencen bé, doncs; una olla de cols com al primer Congrès. Esperem que re-

sultarà com aquell: que contra la rutina multitudinària i quantitativament considerable del moment, al Congrès es reforci la llengua decent, és a dir moderna, no-consensuada; actual és a dir no-quotidiana, que posi cercar i restar per damunt de buscar i quedar-se: una llengua de finals del segle XX i primers del segle XXI. Que en surti una gramàtica normal i no pas normalitzada, vegeu Xavier Lamuela i Pep Murgades, *Teoria de la llengua literària segons Fabra*. I que en surti, en el terreny del poder immediat, un català periodístic parlat: televisió, televisió, televisió; video, ràdio, cinema, teatre, que és el català per a les masses del segle XX i primers del XXI, com ho era el català de diaris a primers del vint.

Perquè sigui així, ¡guerra! I que la guanyem els més moderns: Pompeu Fabra i *El Temps*, el Lamuela i el Telenotícies, el Pep Nadal i el Tomeu Penya, el Modest Prats i Les Mares Esportives, el Murgades i el Puyal, l'Aracil i el Pau Riba.

Llibres valencians a preus populars Premis Ciutat de València, 1985

Excm. Ajuntament de València
Delegació de Cultura